

Arrest

nr. 210 756 van 10 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 4 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenote A.G. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenote wordt bij arrest nr. 210 755 van 10 oktober 2018 ls volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor E.K. en diens verwanten.

Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekster en haar echtgenoot werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 12 april 2017 omdat de geloofwaardigheid van de door hen ingeroepen (recente) problemen met en vrees voor E.K. ernstig op de helling staat, en zij bovendien niet aannemelijk maken dat zij in geval van eventuele concrete problemen met E.K. bij een terugkeer naar Albanië geen beroep zouden kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten.

Ter ondersteuning van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoekster bijkomende verklaringen af. Zo verklaart ze o.a. dat zij op 23 augustus 2016 op weg naar de school van haar kinderen werd meegenomen door drie mannen die zeiden dat ze problemen hadden met haar echtgenoot en die haar naar een afgelegen bergachtig gebied meenamen, waar ze door hen werd verkracht. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Albanië dat haar echtgenoot of kinderen vermoord zullen worden.

Ter staving van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoekster een kantenartikel van de Gazet van Antwerpen van 21 januari 2018 neer, waarin zij en haar echtgenoot hun problemen in een bloedvete kaderen en ze verklaren dat zij in Albanië voor hun leven vrezen, alsook een attest van de neuroloog van 8 december 2017 met betrekking tot verzoeksters echtgenoot.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich

bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten dat de geloofwaardigheid van de verklaarde problemen met en vrees voor E.K. ernstig op de helling staat en verzoekster, net als haar echtgenoot, niet aannemelijk maakt dat het hen in geval van eventuele concrete problemen met E.K. bij een terugkeer naar Albanië aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die hieraan afbreuk doen of er een ander licht op werpen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben of dat zij geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de autoriteiten in haar land van herkomst.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

4.3. Verzoekster betwist en bekritiseert, doch zij ontkracht of weerlegt geenszins de motivering in de bestreden beslissing waar het volgende wordt vastgesteld:

"Bij uw huidige verzoek werden in uw verklaringen een aantal ongerijmdheden vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw beweerde verkrachting ondermijnen. Zo is het op zijn minst merkwaardig dat u dit niet aanhaalde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. U stelde weliswaar tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u bij uw eerste verzoek op het Commissariaat-generaal wel degelijk vermeld had dat u verkracht werd, maar dat het niet geregistreerd werd en dat u de tolk toen niet goed begreep (CGVS 2e verzoek, p. 4, p. 11-13). Hieraan kan echter geen enkel geloof gehecht worden. U gaf bij uw tweede verzoek namelijk aan dat u bij uw eerste verzoek op het Commissariaat-generaal ook verdere vragen gesteld werden over deze verkrachting. Zo werd u onder meer gevraagd wanneer en door wie u verkracht werd (CGVS 2e verzoek, p. 11). Dit impliceert noodzakelijkerwijs dat u er wel degelijk in geslaagd was aan de tolk duidelijk te maken wat er met u gebeurd was. Daarenboven is het totaal onaannemelijk dat van uw verklaringen over de verkrachting en de daaropvolgende vragen nergens iets in het gehoorverslag vermeld werd. Nochtans is de protection officer, die het gehoorverslag opmaakt, volstrekt neutraal en noteert hij nauwgezet alle vragen en de hierop door de verzoeker geformuleerde antwoorden. Ook werd u aan het einde van het persoonlijk onderhoud expliciet gevraagd of u alle vragen goed begrepen had en of u de tolk goed begrepen had, waarop u telkens affirmatief antwoordde (CGVS 1e verzoek, p. 6). Ook bij uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd niets over uw beweerde verkrachting vermeld. Bovendien verklaarde u bij uw tweede verzoek om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw verkrachting een nieuw element was waarover u nooit eerder hebt verteld, en dat u het niet eerder vertelde omdat u bang was dat uw echtgenoot u zou verlaten (verklaring 2e verzoek, DVZ, vraag 17). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u enkel dat u het bij uw eerste verzoek op het Commissariaat-generaal heeft gezegd, maar dat de communicatie moeilijk verliep, temeer daar de tolk een man was (CGVS 2e verzoek, p. 12-13). Een louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid worden beschouwd. Deze bevinding op zich ondermijnt dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u beweerde verkrachting."

Verzoekster beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen, hetgeen echter geen dienstig verweer vormt en geenszins van aard is om aan het voorgaande afbreuk te doen of hier een ander licht op te werpen.

In zoverre verzoekster thans opnieuw laat gelden dat zij haar verkrachting heeft willen aanhalen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming, dat de tolk toen een man was en zij haar verhaal toen niet expliciet heeft durven te brengen, mede doordat de tolk haar moeilijk kon verstaan en deze barrière het toen te moeilijk voor haar maakte, wijzigt deze uitleg –waarmee ze overigens opnieuw verwarring zaait omtrent het feit of ze de verkrachting al dan niet beweerdelijk toen op het Commissariaat-generaal ter sprake zou hebben gebracht- niets aan de vaststelling dat het verslag van haar gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming niets met betrekking tot deze beweerdte verkrachting vermeldt. Verzoeksters argumentatie biedt hoe dan ook geen verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling dat zij een dergelijk belangrijk element in haar relaas, namelijk de beweerdte verkrachting, ook tijdens haar beroepsprocedure voor de Raad geheel onvermeld liet.

De Raad stipt voorts nog aan dat het feit dat een persoon, hoe betreurenswaardig ook, tijdens zijn/haar persoonlijk onderhoud (meermaals) huilt en erg gedetailleerd vertelt, an sich niet impliceert en hieruit geenszins zonder meer kan worden afgeleid dat zijn/haar verklaringen daadwerkelijk waarachtig zijn, net zoals het feit dat (de vaststelling dat) aan die bepaalde persoon in het kader van zijn/haar verzoek om internationale bescherming steunmaatregelen worden verleend evenmin uitsluitel biedt of een indicatie vormt inzake de waarachtigheid van de afgelegde verklaringen. Verzoekster lijkt hier echter verkeerdelijk en vergeefs vanuit te gaan.

4.4. Verzoekster maakt hoe dan ook niet aannemelijk dat -zoals ook eerder in diezelfde zin bij voormeld arrest van de Raad in het kader van haar vorig verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld wat betreft de toen bij haar eerste verzoek aangehaalde problemen met en vrees voor E.K., waarin zij tot op heden volhardt-, het haar in Albanië met betrekking tot de bewuste feiten van 23 augustus 2016, toen zij beweerdelijk het slachtoffer zou zijn geworden van een verkrachting, en bij eventuele problemen in de toekomst met E.K., diens verwanten en/of met anderen, aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbeert.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede grond het volgende overwogen: “Wat er ook van zij, gesteld dat er zich in de toekomst eventuele problemen zouden voordoen met E. K. of zijn verwanten en zelfs al zouden deze problemen in een bloedvete kunnen gekaderd worden, zoals jullie in het door jullie neergelegde krantenartikel stelden, dan nog zijn er geen redenen om aan te nemen dat u voor deze problemen geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten, zoals overigens ook reeds werd geoordeeld in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. U stelde dat u geen klacht indiende omdat u bang was dat de daders erachter zouden komen (CGVS 2e verzoek, p. 11, p. 13). Het is echter precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is immers de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat geen enkele aanspraak kan gemaakt worden op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U voegde hier weliswaar nog aan toe dat u denkt dat de politie u niet zou helpen omdat de familie K. veel invloed en geld heeft en veel vrienden heeft die hoge functionarissen zijn bij de politie (CGVS 2e verzoek, p. 13). U kon deze invloed of contacten echter niet in het minst concretiseren. Zo kon u niet één naam geven van een kennis van de familie K. bij de politie en kon u geen enkel voorbeeld geven van een gebeurtenis waarbij de politie niet had opgetreden tegen de K.'s omdat ze zoveel invloed hebben (CGVS 2e verzoek, p. 13). Uw stelling dat E. K. nadat hij uw echtgenoot verwond had reeds na 24 uur werd vrijgelaten (CGVS 2e verzoek, p. 13) overtuigt evenmin. Uit het vonnis dat uw echtgenoot neerlegde in het kader van jullie eerste verzoek, blijkt immers duidelijk dat Kulla wel degelijk strafrechtelijk veroordeeld werd voor de verwondingen die hij uw echtgenoot heeft toegebracht en uit jullie verklaringen bij jullie eerste verzoek blijkt dat hij niet 24 uur, maar één maand werd vastgehouden (CGVS eerste verzoek, p. 6; CGVS eerste verzoek echtgenoot, p. 10). Het loutere feit dat hij hetzij na 24 uur, hetzij na een maand reeds op vrije voeten was, betekent bovendien an sich niet dat hierbij niet de gangbare procedures of wettelijke bepalingen werden gevolgd. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat de politie bij nieuwe feiten niet opnieuw zou optreden tegen E. K. of iemand die aan hem gelinkt is. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit

informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was."

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift, nu zij zich louter beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het op zeer algemene wijze verwijzen naar machtsmisbruik en corruptie bij de overheidsdiensten, politie en justitie in Albanië en naar bloedwraak in de Albanese cultuur, geen concrete en valabele elementen bij die aan het voorgaande ook maar enigszins vermogen afbreuk te doen of er een ander licht op te werpen. Waar zij in haar verzoekschrift zeer algemeen oppert dat

“Gezien de algemene situatie van de politionele diensten in Albanië en de gebeurtenissen die de verzoekende partij heeft moeten ondergaan in Albanië, dient te worden aangenomen dat de verzoekende partij onvoldoende aanspraak kan maken op de bescherming door de nationale overheid”, overtuigt haar algemeen betoog geenszins en kan dit niet worden aangenomen. Dit dient immers in concreto te worden aangetoond, waar verzoekster echter in gebreke blijft.

Overigens, waar verzoekster in dit verband thans verklaringen herhaalt die zij eerder in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming aflegde, met name waar ze poneert dat “De heer E. (= verzoeksters echtgenoot) durfde eerder reeds geen klacht neerleggen bij de politie omwille van de bedreigingen die hij kreeg”, wijst de Raad erop dat eerder bij voormeld arrest nr. 185 372 van 12 april 2017 werd vastgesteld dat verzoeksters verklaringen en die afgelegd door haar echtgenoot ernstige tegenstrijdigheden op dit punt bevatten: “Daarenboven zijn hun onderlinge verklaringen doorspekt met tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van hun vrees voor E.K. verder op de helling zetten. Het louter volharden in een versie van de verklaarde feiten, heft de vastgestelde tegenstrijdigheden niet op. Verzoeker verklaarde duidelijk dat hij geen klacht heeft ingediend bij de politie omwille van de bedreigingen van E.K. en heeft evenmin een woord gerept over het feit dat zijn echtgenote wel klacht zou hebben ingediend (gehoorverslag verzoeker 6 december 2016, 11): “Heeft u voor die bedreigingen klacht ingediend bij de politie? Nee, want dat zou toch niets veranderen omdat hij sterk is. (...)” Verzoekster daarentegen verklaarde dat hij dit wel deed en dat zij zelf ook klacht heeft ingediend (gehoorverslag verzoekster 6 december 2016, 5): “Heeft u ooit klacht ingediend bij de politie voor deze bedreigingen? Ja, en ze hebben toch niets opgelost.” (...) Heeft er nog iemand klacht ingediend? E.(...) (i.e. verzoeker, haar echtgenoot, n.v.d.r.) ook”. Deze verklaringen zijn duidelijk en niet vatbaar voor interpretatie. De bewering dat verzoekster wel degelijk klacht heeft neergelegd tegen K. maar dit niet aan haar echtgenoot, verzoeker, verteld heeft, overtuigt de Raad geenszins. Er mag immers redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekster een dergelijk dermate belangrijk gegeven als het neerleggen van een klacht tegen hun belager K., zou melden aan verzoeker, haar echtgenoot. Verzoekende partijen brengen derhalve geen concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen bij die deze tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Van verzoekende partijen mag verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren tot hun vertrek uit hun land van herkomst. Het feit dat zij hier in gebreke blijven, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.”

In het betreffende arrest werd voorts o.a. nog vastgesteld: “Bovendien maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij in geval van eventuele concrete problemen met E.K. bij een terugkeer naar Albanië geen beroep zouden kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. Dat K. korte tijd later werd vrijgelaten toont geenszins aan de Albanese autoriteiten niet de redelijke maatregelen treffen zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Bij het conflict van 2005 hebben de Albanese autoriteiten immers wel degelijk opgetreden aangezien hij uiteindelijk werd veroordeeld, hetgeen ook blijkt uit de door verzoekende partijen neergelegde gerechtelijke documenten. Bovendien is het precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is immers de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. Uit de informatie vevat in het administratief dossier blijkt voorts dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen treffen zoals beoogd in voornoemd artikel. Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie vevat in het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn.”

Verzoekster brengt bij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

Uit niets blijkt derhalve, gelet op hetgeen voorafgaat, en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat het haar met betrekking tot de door haar aangehaalde feiten en vrees voor E.K. en diens handlangers en/of anderen, daargelaten de ernst en geloofwaardigheid van haar verklaarde problemen, aan nationale bescherming ontbreekt. Ze toont geenszins aan dat zij alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te verlenen. De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. X). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

4.5. Met betrekking tot verzoeksters betoog omtrent het overschrijden van de termijn voorzien in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit een termijn van orde is. Verzoeksters argumentatie wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

4.6. Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal (en ook de Raad) in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 31 juli 2018, voert verzoekende partij aan dat zij bijzondere noden heeft en onder medische behandeling is. Zij wijst erop dat ook haar echtgenoot psychische problemen heeft, en dat het in deze omstandigheden niet vreemd is dat er ongerijmdheden zijn geslopen in hun verklaringen. Verzoekende partij wijst er op dat zij het zeer moeilijk heeft en dat het Commissariaat-generaal met deze omstandigheden geen rekening heeft gehouden. In deze context dient de zaak teruggestuurd te worden naar het CGVS.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 31 juli 2018 opgenomen grond.

Waar verzoekende partij ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde ongerijmdheden in haar verklaringen omtrent haar beweemde verkrachting erop wijst dat zij onder medische behandeling is en haar echtgenoot psychische problemen heeft, slaagt zij er niet in de Raad te overtuigen. Daargelaten de blote beweringen van verzoekende partij dienaangaande, kan uit de stukken waarop de

Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat zij kampt met medische problemen of dat zij omwille van medische redenen of enige andere redenen zou verhinderd zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekende partij tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoekende partij op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor zij moeilijkheden zou hebben om een coherent relaas weer te geven. Zij brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van haar beweringen in dit verband. Het kan de commissaris-generaal dan ook niet ten kwade worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Van verzoekende partij, die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij van in het begin een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weergeeft en dat zij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te ontvluchten. Wat betreft de psychische problemen van haar echtgenoot, merkt de Raad vooreerst op dat blijkens zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (adm. doss., stuk 13) en de notities van het persoonlijk onderhoud (adm.doss., stuk 8) haar echtgenoot over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Bovendien steunen de vaststellingen van de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing enkel op de verklaringen van de eigen verklaringen van verzoekende partij aan de hand waarvan het Commissariaat-generaal concludeert dat er geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde verkrachting van verzoekende partij.

Zo verzoekende partij aanvoert dat zij bijzondere noden heeft, stelt de Raad vast dat er haar door de commissaris-generaal steunmaatregelen verleend werden in het kader van de behandeling van haar verzoek en werden tijdens het persoonlijk onderhoud een vrouwelijke tolk en protection officer voorzien.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

In zoverre verzoekende partij zich beroept op haar medische/psychische situatie *an sich*, dient zij desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Derhalve brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS